

Αδικία

Ελλάδα μόλις πρόλαβε “Όχι” να ξεστομίσει, τους Φασιστές και Ναζιστές με θάρρος να λογχίσει!

Τους Φασιστές κυνήγησε, τους Ναζιστές στομώνει, της Λευτεριάς το μέτωπο με στέμμα στεφανώνει.

Συμμάχους τους χαροποιεί, και τους εχθρούς τρομάζει, μικρόσωμη, μα στην ψυχή, σαν γίγαντας φαντάζει!

Του Λεωνίδα δύναμη, Διάκου σπαθί και τόλμη, του Νεοέλληνα μπορούν να γιγαντώσουν ρώμη.

Το χρέος της το ξόφλησε, προς φίλους συμμαχίας δρόμο της νίκης έδειξε, με πράξεις αριστείας!

Δικαιοσύνη πρόσμενε στο τέλος να προφτάσει, της νίκης λάφυρα καλά δικαίως να μοιράσει.

Κι έμεινε να περιμένει με σακούλι τ’ αδειανό, νικητές στους ηττημένους φέρθηκαν με σεβασμό!

Νέος κίνδυνος φαντάζει στον ορίζοντα ξανά, θα διχάσει, θα πονέσει της Ευρώπης τα παιδιά.

Γερμανίας μέγα χρέος θέλει τότε χαριστεί, αδικίας νέα γεύση η πατρίδα θα γευτεί!

Εμφυλίου κρότος πνίγει κάθε δόξας ιαχή, στις Ευρώπης μέγα πάτο τελευταία θα βρεθεί.

Το συμμαχικό καθήκον επιτέλεσε πιστά, μα δεν έλαβε το δέον από λάφυρα κοινά.

Σαν θυμός του Αχιλλέα, βράζει και караδοκεί δικίο τίμημα να λάβει, ή το σύμπαν θα καεί!

Χ. Κ. Ε